Číslo jednací: **139 EC 53/2014 - 277**

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Kratzerovou ve věci

žalobce: **INTERGRAM, nezávislá společnost výkonných umělců a výrobců *zvukových* a zvukově-obrazových záznamů, z.s.** IČO: 00537772
sídlem Klimentská 1207/10, 110 00 Praha 1 - Nové Město
zastoupen advokátem Rudolfem Leškou
sídlem Apolinářská 6, 128 00 Praha

proti
žalovanému: **P[redacted] H[redacted]**, IČO: [redacted]
sídlem [redacted]
zastoupený advokátem Mgr. Marianem Pavlovem
sídlem Malé náměstí 125, 500 03 Hradec Králové

o zaplacení částky 9.043,06 Kč s příslušenstvím

takto:

I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci 4.982,40 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 4.982,40 Kč od 19. 3. 2014 do zaplacení, do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žaloba se zamítá co do částky 2.491,20 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 2.491,20 Kč od 19. 3. 2014 do zaplacení.

III. Řízení se zastavuje co do částky 1.569,46 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z této částky od 19. 3. 2014 do zaplacení.

IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

V. Žalobce je povinen zaplatit České republice - na účet Krajského soudu v Praze na náhradu nákladů státu částku 897 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

VI. Žalovaný je povinen zaplatit České republice - na účet Krajského soudu v Praze na náhradu nákladů státu částku 897 Kč do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu 15. 10. 2014 domáhal zaplacení částky 9.043,06 Kč s úrokem z prodlení z této částky v zákonné výši od 19. 3. 2014 do zaplacení s odůvodněním, že činnost žalobce zahrnuje podle § 100 zákona č. 121/2000 Sb., dále jen autorský zákon, zejména uzavírání hromadných (licenčních) smluv s uživateli předmětu ochrany, stanovení výše a způsobu placení odměn, jakož i uplatňování opatření k vynucování dodržování zákonných povinností uživatelů, a to včetně vymáhání nároků na vydání bezdůvodného obohacení z neoprávněného výkonu kolektivně spravovaného práva, k čemuž je žalobce oprávněn na základě rozhodnutí ministerstva kultury z 22. 3. 2001. Žalovaný v období od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 ve své provozovně [redacted] zpřístupňoval díla, umělecké výkony či záznamy veřejnosti prostřednictvím jednoho radia a jedné televize, aniž by mu v souladu s ustanovením § 71 odst. 1 a 2 písm. g), § 76 odst. 1 a 2 písm. e) a § 80 odst. 1 a 2 písm. e) autorského zákona bylo uděleno předchozí oprávnění k výkonu tohoto práva výkonných umělců a výrobců záznamů, jak žalobce zjistil kontrolou provedenou jeho smluvním partnerem, společností Collective Inteligence, a.s. dne 13. 12. 2013. Ani po této kontrole žalovaný licenční smlouvu se žalobcem neuzavřel, bezdůvodně se tak obohatil a žalobce vypočetl výši tohoto bezdůvodného obohacení na částku 9.043,06 Kč, kterou však žalovaný nezaplatil přesto, že k tomu byl písemně žalobcem vyzván. Podáním ze dne 11. 3. 2020 vzal žalobce žalobu zpět co do částky 1.569,46 Kč spolu se zákonným úrokem 8,05 % ročně z této částky od 19. 3. 2014 do zaplacení, tedy co do požadované daně z přidané hodnoty. S částečným zpětvzetím žalovaný souhlasil.

2. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Namítal, že žalobce nesplnil břemeno tvrzení a břemeno důkazní o tom, že po celou dobu uvedenou v žalobě provozoval zařízení umožňující sdělování zvukových děl, sděloval zvuková díla veřejnosti, že vysílání obsahovalo v rozhodné době díla, jejichž práva je žalobce oprávněn spravovat. Poukázal na judikaturu Ústavního soudu a Nejvyššího soudu, z nichž vyplývá, že skutečnost prokazovanou pouze nepřímými důkazy lze mít za prokázanou, jestliže na základě výsledků hodnocení těchto důkazů lze bez rozumných pochybností nabýt jistoty o tom, že se tato skutečnost opravdu stala; nestačí, lze-li usuzovat pouze na možnost jejich pravdivosti. Zdůraznil, že ke zpřístupnění díla vysílaného rozhlasem nebo televizí nedochází samotným umístěním technicky způsobilého přístroje do prostorů určených k poskytování určitých služeb, jeho připojením k elektrické sítě apod. Poukázal na to, že žalobce neprokázal, že by v rozhodné době docházelo k vysílání zvukových záznamů subjektů, jejichž majetková práva je žalobce oprávněn spravovat. Žalobce disponuje monopolním postavením na trhu a současně využívá veřejnoprávní pravomoc, lze na něj proto v určitých ohledech klást srovnatelné nároky jako na orgány státní moci. Pokud žalobce namítá, že je soukromoprávní korporací, tak i v soukromoprávních vztazích musí být vždy mezi smluvními stranami zřejmé, co je předmětem plnění, koho zastupuje, zda a jaká díla jsou vysílána. Samotné zmocnění Ministerstva kultury ČR žalobce k výkonu kolektivní správy tyto skutečnosti neprokazuje. Poplatek žalobcem vybíraný je úplatou za využívání práv zastupovaných autorů, proto by plátcům měla být sdělena i hodnota

poskytnutého protiplnění, od jejichž výše by se měla odvíjet výše licenčních poplatků. Žalobce tak nepostupuje, výkon jeho práv je tedy bezohledný a tvrdý vůči uživatelům předmětu ochrany děl. Navíc u žalovaného při případném šíření chráněných děl chybí hospodářský prospěch a úmysl díla šířit za účelem tohoto prospěchu. Žalobce nereflektuje různorodost jednotlivých druhů podnikání. Žalovaný navíc argumentoval proti aktivní legitimaci žalobce ve věci, a to zejména kvůli absenci oprávnění žalobce vymáhat bezdůvodné obohacení. Žalovaný tedy navrhl, aby Krajský soud v Praze žalobu zamítl a přiznal žalovanému právo na náhradu nákladů řízení.

3. Krajský soud v Praze vydal po provedeném dokazování rozsudek dne 28. 6. 2016, č. j. 139 EC 53/2014-180, kterým žalobě zcela vyhověl a přiznal tak žalobci právo na zaplacení částky 9.043,06 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky ve výši 8,05 % ročně od 19. 3. 2014 do zaplacení, náklady řízení ve výši 16.372 Kč, žalovanému dále uložil zaplatit náklady státu ve výši 534 Kč to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.

4. Na základě ústavní stížnosti žalovaného vydal Ústavní soud dne 21. 5. 2019 nález č. j. III. ÚS 3102/16 a rozhodl, že rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 28. června 2016 č. j. 139 EC 53/2014-180 bylo porušeno stěžovatelovo právo zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a tento rozsudek se ruší. Shrnul, že „Pakliže krajský soud v posuzované věci v potřebném rozsahu nepostavil najisto, zda předmět autorskoprávní ochrany, jejž stěžovatel veřejnosti zpřístupňoval, skutečně náleží do kategorie nehmotných předmětů, nad nimiž vykonává právě vedlejší účastník příslušnou kolektivní správu, porušil stěžovatelovo právo zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.“ Uvedl, že podstatou posuzované věci je otázka, zda stěžovatel podle v řízení zjištěného skutkového stavu měl povinnost uzavřít s vedlejším účastníkem licenční smlouvu, neboť prokazatelně zpřístupňoval veřejnosti výkony jím zastupovaných výkonných umělců a zvukové a zvukově obrazové záznamy jím zastupovaných mistrů a výrobců zvukových a zvukově-obrazových záznamů, zda tedy krajský soud v napadeném rozhodnutí na základě provedených důkazů dospěl k opodstatněnému skutkovému závěru, že vedlejší účastník v souladu se stávající judikaturu s dostatečnou mírou jistoty prokázal, že stěžovatel ve své provozovně veřejnosti zpřístupňoval autorským zákonem chráněná díla, a to díla, obsahující - alespoň typově - ty složky autorskoprávní ochrany, k jejichž kolektivní správě je vedlejší účastník - ve spojení s příslušným rozhodnutím Ministerstva kultury (dále jen "ministerstvo") - ze zákona povolán. Konstatoval mimo jiné, že Ústavní soud považuje závěry krajského soudu za nedostatečné, neboť z provedených důkazů nelze dospět k jednoznačnému závěru, že stěžovatel vskutku zpřístupňoval veřejnosti takové části rozhlasového a televizního vysílání, ve kterých byla zpřístupňována rovněž produkce osob, jejichž autorská práva vykonává a zastupuje vedlejší účastník, čímž nebylo ani postaveno najisto, zda je právě vedlejší účastník skutečně aktivně věcně legitimován k předmětné žalobě.

5. Krajský soud v Praze respektujíc závěry Ústavního soudu provedl důkazy navržené účastníky k prokázání jejich tvrzení. Důkazy provedené před vydáním Ústavním soudem zrušeného rozsudku nezopakoval, když toto opakování nepovažoval za nutné a účastníci je též nežádali.

6. Po dokazování provedeném před vydáním rozsudku, který byl následně zrušen Ústavním soudem, a po dokazování doplněném v souladu se závěry Ústavního soudu byly zjištěny následující skutečnosti:

7. Ministerstvo kultury ČR rozhodlo dne 22. 3. 2001 pod sp. zn. 3209/2001 o udělení oprávnění žalobci k výkonu kolektivní správy majetkových práv výkonných umělců a výrobců zvukových a zvukově-obrazových záznamů podle § 95 autorského zákona k výkonům, zvukovým a zvukově-obrazovým záznamům, které jsou v tomto rozhodnutí specifikovány jako práva povinně kolektivně spravovaná podle § 96 autorského zákona a dále práva dobrovolně kolektivně spravovaná podle autorského zákona. Toto rozhodnutí nabylo právní moci 23. 3. 2001. Ministerstvo vnitra ČR evidovalo žalobce (registrovalo) podle zákona č. 83/1990 Sb. dne 15. 5. 1990 pod č. j. VSP/1-254/90-R. Žalovaný má živnostenské oprávnění pro předmět podnikání hostinská činnost od 12. 12. 2001 na dobu neurčitou, dále na prodej kvasného lihu, konzumního lihu a lihovin od 3. 3. 2014, k hostinské činnosti má zapsány provozovny [redacted], kde ukončil provozování 31. 12. 2006, a dále [redacted] s dnem zahájení provozování 1. 1. 2010. Tyto skutečnosti má soud za prokázané z rozhodnutí Ministerstva kultury ČR sp. zn. 3209/2001 z 22. 3. 2001, z oznámení Ministerstva vnitra ČR ze dne 20. 3. 2012, č. j. MV-57633-11/VS-2008, z údajů z veřejné části živnostenského rejstříku. Ze záznamu o provedené kontrole ze dne 13. 12. 2013, 22.00 hod. a výslechu svědka P[redacted] H[redacted], fotografií a videozáznamu pořízeného při kontrole má soud za prokázané, že kontrolor P[redacted] H[redacted] provedl kontrolu na adrese [redacted], kde zapsal do protokolu rozsah veřejné produkce prostřednictvím jednoho televizoru, jednoho radia a dvou reproduktorů. Přítomný zástupce žalovaného J[redacted] K[redacted] odmítl protokol podepsat. Kontrolor H[redacted] se dostavil v uvedený den a hodinu do provozovny, představil se, prokázal se průkazkou a vysvětlil důvod kontroly. Pořídil fotografie, videozáznam a sepsal protokol, jehož kopii ponechal na provozovně. Uvedl, že v některých případech přítomní odmítnou protokol podepsat. V provozovně byla umístěna televize, která byla vidět od stolu pro hosty. Kontroloři nejsou zainteresováni na výsledku kontroly, ale jejich počtu. Na fotografii přiložené k protokolu o kontrole je vyfotografována listina s názvem, otevírací dobou, jménem odpovědného vedoucího, telefonem a IČ. Na videozáznamu je vidět televize a skříňky s alkoholickými a nealkoholickými nápoji a cigaretami. Žalobce na základě výsledku této kontroly vyzval žalovaného upomínkou ze dne 3. 3. 2014, která byla zaslána doporučenou poštou 4. 3. 2014, aby zaplatil bezdůvodné obohacení ve výši 9.043,06 Kč do 3. 9. 2013 (zde je zřejmá písařská chyba) s tím, že upomínka obsahovala informace týkající se důvodu této výzvy s odkazem na příslušnou právní úpravu. Výpočet výše bezdůvodného obohacení vycházel ze sazebníku odměn žalobce na příslušný rok, který stanoví způsob, jak vypočítat odměnu a případně výši bezdůvodného obohacení. Tyto skutečnosti měl soud za prokázané ze sazebníku odměn žalobce, upomínky ze dne 3. 3. 2014. Svědek P[redacted] M[redacted] z [redacted] před soudem uvedl, že žalovaný má uzavřenou s obcí nájemní smlouvu na prostory pro hospodu. Jedná se o jednu přepaženou místnost, kde je výčep a pár stolů. Svědek uvedl, že si přesně nepamatuje zahájení činnosti žalovaného, má však za to, že to bylo asi od roku 2010. Uvedl, že zhruba rok nebo rok a půl po otevření se v hospodě nacházela i televize, kterou potom žalovaný odstranil. Svědek uvedl, že určitou dobu byl ve výčepu jubox. Návštěvnost hospůdky je malá, zejména v zimě. Pokud tam televize byla umístěna, bývala puštěná. Pokud televize byla v hospodě umístěná, pouštěly se tam i sportovní přenosy. Svědek popřel, že by videozáznam byl pořízen v hospodě žalovaného. Potvrdil, že fotografie na č. l. 46 až 48 jsou fotografie předmětné hospody. Tyto skutečnosti má soud za prokázané z fotografií předložených žalovaným na č. l. 46 až 48, z výslechu svědka M[redacted]. Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 9. 5. 2011, č. j. 39 C 246/2010 – 57, má soud za prokázané, že ve věci žalobce Česká televize proti žalovanému P[redacted] H[redacted] bylo žalovanému uloženo zaplatit žalobci 10.135,- Kč s příslušenstvím z titulu používání jednoho televizního přijímače v roce 2010. Dopisem ze dne 9. 7. 2012 bez uvedení adresáta bylo zjištěno, že žalovaný zrušil televizi k 30. 6. 2012.

Ze smlouvy, resp. dodatku smlouvy, ze dne 18. 7. 2012 bylo zjištěno, že mezi žalobcem a žalovaným došlo k dohodě o změně smlouvy uzavřené 16. 4. 2012 pod č. [redacted], a to z důvodu zrušení televizoru na provozovně [redacted]. Z kopií vytvořených na facebookovém profilu žalovaného, z fotografií, které založil žalovaný a které jsou datovány 7. 12. 2013 a 3. 12. 2013, z facebookového profilu žalovaného z roku 2013 a 2014, z reklamních letáků společnosti Prima bylo soudem zjištěno, že od 5. 11. 2014 fungovalo v hospůdce Wi-Fi free. Na fotografiích, které založil žalobce do spisu s datem 3. 12. 2013, 7. 12. 2013, a na kterých není umístěn televizní ani rádiový přístroj, jsou reklamní plakáty výrobce zmrzliny Prima pro rok 2014 a v chladící skříni lahve s kofolou v designu roku 2014, na facebookovém profilu žalovaného z roku 2013 je pozvánka pro hosty na sportovní přenosy (hokej, květen 2013), na fotografii žalovaného a jeho provozovny na facebooku z května 2014 je na fotografii vidět puštěný televizor s probíhajícím sportovním přenosem a hifi věž. Tyto důkazy svědčily o tom, že na fotografiích předložených žalovaným, kde je vyfotografována jeho provozovna bez televizoru a rádia, byl změněn datum. Na fotografii předložené žalovaným je objekt, kde se nachází hospůdka, dále fotografie vitríny se zbožím (alkohol, cigarety, oříšky), nad vitrínou je umístěn televizor, dále na další fotografii se nachází interiér restaurace typ game a na další fotografii objekt budovy, kde se tato restaurace nachází. Tyto skutečnosti má soud za prokázané z fotografií předložených žalovaným a založených na č. l. 113 až 117. Z výpovědi svědka J[redacted] V[redacted] soud zjistil, že byl provozovatel podniku [redacted] v Rakovníku v ulici [redacted], a to asi 4 roky od roku 2012. Potvrdil, že na fotografiích a videozáznamu, jak je předložil žalobce, je jeho provozovna, nikoliv provozovna žalovaného. V své provozovně měl skutečně umístěnou televizi, kde pouštěl sportovní přenosy, poplatky platil pronajímatel objektu. Z výslechu svědkyně N[redacted] K[redacted] soud zjistil, že na fotografiích a videozáznamu, jak byly žalobcem předloženy, je provozovna [redacted], jak uvedl i svědek V[redacted]. Potvrdila, že na televizi jsou sledovány sportovní přenosy. Na základě těchto provedených důkazů předložil žalobce zápis o provedené kontrole v provozovně J[redacted] V[redacted] ze dne 13. 12. 2013 ve 20.00 hodin, zápis o provozovně J[redacted] V[redacted] v živnostenském rejstříku, videozáznamy z kontrol u žalovaného a J[redacted] V[redacted] a televizní program ze dne kontroly. Z těchto důkazů má soud za prokázané, že byly provedeny kontroly v provozovně žalovaného a J[redacted] V[redacted], z televizního programu je zřejmé i to, že kontroly byly provedeny skutečně časově následně. Žalobce mimo jiné zastupuje moderátora P[redacted] V[redacted] k udělování oprávnění k užití výkonu, k požadování, určování, sjednávání, inkasování a vymáhání odměn výkonného umělce za užití výkonu a to za užití všech vlastních výkonů výkonného umělce, které byly zaznamenány na jakýkoliv zvukový, obrazový či zvukově obrazový záznam jakýmkoliv způsobem v rozsahu uvedeném v článku I. smlouvy. Tuto skutečnost má soud za prokázanou ze smlouvy uzavřené dne mezi žalobcem a P[redacted] V[redacted] v roce 2006.

8. Toto dokazování bylo doplněno o následující důkazy, z nichž má soud za prokázané tyto skutečnosti:

9. Z důkazu provedeného programem České televize ze dne 13. 12. 2013 je prokázané, že od 18.00 hodin byl na programu ČT sport vysílán hokejový zápas mezi Piráty Chomutov a HC VERVA Litvínov, od 21.40 hodin pak pořad Florbal z nadhledu. Dne 14. 5. 2013 byl na stejném programu od 16.15 hodin vysílán přímý přenos utkání mistrovství světa v hokeji Česko-Norsko, od 19.15 hodin pak Lotyšsko-Finsko.

10. Studio Fontána spol. s r.o., se sídlem Šternberkova 8, Praha 7 uvedlo v prohlášení, že je největší nezávislý producent špičkové produkční hudby ve střední Evropě fungující na

českém a slovenském trhu od roku 1996. Nabízí produkty zajišťující kompletní hudební servis a zastupuje přes 70 hudebních knihoven včetně Warner Chapell, EMI nebo Sonoton. Hudba z těchto knihoven pokrývá celé spektrum hudebních žánrů a je vytvářena pro použití mimo jiné v televizi či rádiu. Potvrdilo, že v pořadu České televize BULY-hokej živě, v rámci něhož byl vysílán přímý přenos utkání Piráti Chomutov-HC VERVA Litvínov dne 13. 12. 2013 od 18.00 hodin byly užity tři zvukové záznamy vydané k obchodním účelům, k nimž na území ČR vykonává práva výrobce zvukových záznamů a to skladby URGENT CASE (interpret Lawrence Oakley, Colin Derek Willsher), Winning The Race A (interpret V.Antonyuk) a Statics storms (interpret Jimmy Kaleth, Bob Mitchell, Jez Pike). Studio připojilo podrobný rozpis užití těchto záznamů v uvedeném vysílání a uvedlo, že odměny za jejich využití jsou inkasovány prostřednictvím žalobce. Studio Fontána spol. s r.o. pro účely tohoto soudního řízení prohlásilo dne 3. 2. 2020, že v roce 2013 bylo výhradním zástupcem hudebních knihoven pro území ČR a to Cavendish (smlouva z 1. 1. 2010), Sonoton music (smlouva z 1. 9. 1995), Parry music limited (smlouva z 1. 6. 1996). Ze smlouvy uzavřené mezi Studio Fontána spol. s r.o. a žalobcem dne 8. 12. 2006 má soud za prokázané, že Studio Fontána spol. s r.o. smlouvou zmocnila žalobce, aby vlastním jménem uděloval souhlas k užití jeho zvukových záznamů výkonů výkonných umělců nebo jiných zvuků, k nimž vlastní práva podle § 75 a násl. autorského zákona, nebo k tomu, aby vlastním jménem požadoval, určoval, sjednával, inkasoval a vymáhal odměnu mimo jiné v rozsahu vysílání a jiného sdělování veřejnosti a dále mimo jiné k hájení jeho práv včetně vedení soudních sporů.

11. Česká televize ve zprávě ze dne 8. 11. 2019 potvrdila, že při výrobě pořadu Piráti Chomutov- HC VERVA Litvínov dne 13. 12. 2013 od 18.00 a Florbal z nadhledu vysílaný téhož dne byly použity zvukové záznamy vydané k obchodním účelům, přičemž právo na odměnu za využití těchto záznamů (tedy odměnu) se žalobcem vypořádala. Jedná se celkem o 13 skladeb výrobců Studio Fontána spol. s r.o., SONOTON, Parry music Library, Cavendish, Dennis Music. Užití těchto zvukových záznamů vyplývá i z CD obsahující záznamy těchto pořadů, které Česká televize předložila soudu (provedení důkazu těmito zvukovými záznamy před soudem účastníci nežádali, když prohlásili, že s jejich obsahem byli seznámeni). Způsob vysílání sportovních přenosů včetně doplnění pořadu o hudební složku objasňuje stručně článek komentátora Roberta Záruby „Smysluplná skladba a nápady tvoří celek“.

12. Z výslechu svědka T[redacted] U[redacted] bylo zjištěno, že zná žalovaného, protože u něj byl zaměstnán v letech 2006-2012. Pracoval v hospůdce, před jejím otevřením v roce 2009 vykonával pro žalovaného i jiné práce. V době, kdy byl u žalovaného zaměstnán, se v hospodě nacházel jubox, k němuž byl později přidán monitor. Toto zařízení bylo využíváno v podstatě pro karaoke. Zhruba půl roku v roce 2009 byla v hospodě i televize využívaná pro televizní vysílání, byly však problémy s příjmem televizního signálu, takže následně až dosud je televizní přístroj sice v hospodě umístěn, slouží však pouze pro předvádění prezentací nebo promítání záznamů sportovních pořadů, pokud nějaký host přinese notebook. Svědek prohlásil, že nikdy nebyly sledovány v televizi přímé přenosy sportovních utkání. Rádio v hospodě nikdy nebylo. Po skončení pracovního poměru svědek navštěvuje hospodu žalovaného občas, tedy zhruba dvakrát měsíčně o víkendu, hospoda má stále stejné vybavení.

13. Krajský soud v Praze hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti podle § 132 o.s.ř. V řízení bylo tedy prokázáno, že žalovaný v rozhodném období provozoval provozovnu [redacted]. V rozhodném období roku 2013 v této provozovně byla veřejnosti zpřístupňována díla, umělecké výkony či záznamy veřejnosti prostřednictvím jedné televize. Zpřístupňování předmětných děl prostřednictvím rádia se neprokázalo, když důkazy předložené žalobcem včetně důkazů navržených

a provedených poté, kdy byl původní rozsudek zrušen Ústavním soudem, směřovaly k prokázání televizního vysílání. V době kontroly rádio puštěno nebylo, k jeho produkci nesměřovala ani pozvání žalovaného na facebooku. Soud neuvěřil tvrzení žalovaného a jeho důkazům o tom, že v rozhodném období k tomuto porušování autorského zákona nedocházelo. Fotografie, kterými svá tvrzení prokazoval, byly zhotoveny o rok později, o čemž svědčí mimo jiné i reklamní předměty a design nápojů z nabídky. Svědek M[redacted] sice nepotvrdil, že v provozovně v rozhodném období televize byla, avšak nebyl si zcela jist uváděnými daty, což je s ohledem na časový odstup přirozené. Svědci J. V[redacted] a N. K[redacted] vypovídali o kontrole ve své provozovně, jejich výpovědi v kontextu s dalšími žalobcovými důkazy, které předložil, však jen tvrzení žalobce nevyvrátily. Svědek U[redacted] tvrdil ve své výpovědi před soudem, že televizní přijímač sice v hospodě byl od roku 2009 až dosud, avšak nikdy nebyly sledovány přímé přenosy sportovních utkání a sledován televizní program, protože v místě byl velmi špatný televizní signál. Jeho výpovědi soud neuvěřil, byla totiž zřejmě zčásti zkreslena časovým odstupem nebo špatnou pamětí, když rozhodným obdobím je rok 2013, svědek pracoval u žalovaného do roku 2012 a následně hospodu navštěvoval jen občas. Výpověď tohoto svědka, pokud se týká televizního přístroje, je v rozporu s tvrzením žalovaného o tom, že televizní přístroj v hospodě nebyl (viz důkazy fotografiemi předloženými žalovaným). Sám žalovaný předložil důkazy, že v minulosti televize byla z hlediska příjmu televizního vysílání funkční (viz důkazy o sporu žalovaného s Českou televizí o zaplacení televizních poplatků za rok 2010, doklady o ukončení smlouvy žalovaného s Českou televizí, v roce 2012). Sledování televize potvrdil i svědek M[redacted]. Z důkazu předloženého žalovaným ohledně soudního sporu s Českou televizí o zaplacení televizních poplatků, smlouvy s touto televizí a dokladu o jejím ukončení lze dovodit, že vztah žalovaného k dodržování povinností na úseku autorských práv nebyl dobrý ani v minulosti. Facebook žalovaného je důkazem o tom, že zde docházelo ke sledování televize, když sám žalovaný své zákazníky za tímto účelem zval. Není pochyb o tom, že cílem těchto pozvánek na sledování sportovních přenosů bylo zvýšení počtu zákazníků v provozovně žalovaného. V doplněném dokazování žalobce prokázal, že zastupuje subjekty, jejichž díla byla zveřejněna v rámci prokazatelně vysílaných sportovních přenosů (viz důkazy provedené zprávou ČT, Studio Fontána, CD se záznamy utkání, k dokreslení způsobu vysílání sportovních přenosů článek komentátora Záruby).

14. Krajský soud v Praze při právním posouzení vyšel z ustanovení § 40 odst. 4 zákona č. 121/2000 Sb., autorský zákon, z něhož plyne, že právo na náhradu škody a na vydání bezdůvodného obohacení podle zvláštních právních předpisů zůstává nedotčeno; místo skutečně ušlého zisku se autor může domáhat náhrady ušlého zisku ve výši odměny, která by byla obvyklá za získání takové licence v době neoprávněného nakládání s dílem. Výše bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem. S ohledem na § 3028 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, dále jen O.Z., pak postupoval podle § 451 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, dále jen obč. zák., kde je stanoveno, že kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat. Bezdůvodným obohacením je majetkový prospěch získaný plněním bez právního důvodu, plněním z neplatného právního úkonu nebo plněním z právního důvodu, který odpadl, jakož i majetkový prospěch získaný z nepoctivých zdrojů (odst. 2). Ohledně doby plnění pak vyšel z § 563 zákona obč. zák., z něhož vyplývá, že není-li doba splnění dohodnuta, stanovena právním předpisem nebo určena v rozhodnutí, je dlužník povinen splnit dluh prvního dne poté, kdy byl o plnění věřitelem požádán. Krajský soud při svém rozhodování respektoval judikaturu vztahující se k dané problematice, (např. rozhodnutí

Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 698/2017, sp. zn. 30 Cdo 5634/2015, rozhodnutí Ústavního soudu ČR sp. zn. II. ÚS 2186/14, sp. zn. III. ÚS 2429/14).

15. S ohledem na shora citované rozhodnutí Ústavního soudu vydané v této věci podstatou posuzované věci je otázka, zda žalovaný podle v řízení zjištěného skutkového stavu měl povinnost uzavřít se žalobcem licenční smlouvu, neboť prokazatelně zpřístupňoval veřejnosti výkony jím zastupovaných výkonných umělců a zvukové a zvukově obrazové záznamy jím zastupovaných mistrů a výrobců zvukových a zvukově-obrazových záznamů, zda tedy lze dospět k opodstatněnému skutkovému závěru, že žalobce v souladu se stávající judikaturu s dostatečnou mírou jistoty prokázal, že žalovaný ve své provozovně veřejnosti zpřístupňoval autorským zákonem chráněná díla, a to díla, obsahující - alespoň typově - ty složky autorskoprávní ochrany, k jejichž kolektivní správě je vedlejší účastník - ve spojení s příslušným rozhodnutím Ministerstva kultury (dále jen "ministerstvo") - ze zákona povolán. Krajský soud má po doplněném dokazování tvrzení žalobce o porušování autorského zákona žalovaným, pokud se týká televizního vysílání, v rozhodné době za prokázaná. Žalobce je aktivně legitimován k podání žaloby, v řízení prokázal svá tvrzení o tom, že žalovaný ve své provozovně [redacted] v roce 20132 zpřístupňoval veřejnosti takové části televizního vysílání, ve kterých byla zpřístupněna rovněž produkce osob, jejichž autorská práva zastupuje a vykonává žalobce. Žalobě tedy bylo, pokud se týká televizního vysílání vyhověno (tedy co do částky 4.982,40 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 4.982,40 Kč od 19. 3. 2014 do zaplacení). Pokud se týká námitky týkající se nepřiměřené částky vymáhané žalobcem po žalovaném, dospěl soud k závěru, že částka byla vypočtena v souladu se sazebníky, kterými byl proveden důkaz, přičemž takto vypočtená výše bezdůvodného obohacení je přiměřená, neboť žalobce podle shodného sazebníku stanoví odměnu i při uzavírání licenčních smluv, vypočítává z nich výši bezdůvodného obohacení a tuto částku lze tedy považovat za obvyklou (k tomu srov. rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 30 Cdo 1759/2011). Při výpočtu se přitom přihlíží k charakteru podnikání, umístění provozovny, tedy hlediskům majícím na stanovení ceny nepochybně vliv. Naopak nebyla prokázána tvrzení žalobce ohledně rozhlasového přijímače, když jeho existence byla kontrolou sice zjištěna (soud nemá důvod pochybovat o pravdivosti zapsaných skutečností v záznamu o kontrole kontrolorem H[redacted]), avšak ze žádného důkazu nevyplynulo, že by tento přístroj byl funkční a byl fakticky užíván. Proto byla žaloba v této části zamítnuta (tedy co do částky 2.491,20 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně z částky 2.491,20 Kč od 19. 3. 2014 do zaplacení). Námitkou týkající se daně z přidané hodnoty se soud s ohledem na zpětvzetí žaloby žalobcem v této části nezabýval, když k částečnému zastavení přistoupil po souhlasu žalovaného podle § 96 odst. 1-3 o.s.ř.

16. Krajský soud v Praze rozhodl o nákladech řízení mezi účastníky s ohledem na výsledek řízení podle § 142 odst. 2 o.s.ř. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu. Podle § 148 odst. 1 o.s.ř. soud uložil oběma účastníkům zaplatit rovným dílem náklady státu vzniklé výplatou svědečného svědků M[redacted] a K[redacted], dále nákladů na pořízení důkazů Českou televizí (záznamy pořadů), když celková výše těchto nákladů činí 1.794 Kč (534 Kč celkem za svědečné, 1.260 Kč pořízení záznamů).

17. O době a místu plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 a § 149 odst. 1 o.s.ř.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není přípustné odvolání (§ 202 odst. 2 o.s.ř.) s výjimkou výroku III., proti němuž je možné podat odvolání do 15 ti dnů od doručení tohoto rozsudku k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Praze.

Nebude-li rozhodnutí plněno dobrovolně, lze podat návrh na výkon rozhodnutí nebo návrh na nařízení exekuce.

Praha 13. října 2020

JUDr. Eva Kratzerová, v.r.
samosoudkyně